Sfwer allt i starka drag,
Sig naturens skönhet röjer,
Mig har himlen huld och god,
Ledt igenom lifwets öden,
Skänkt den wises lugna mod,
Och än mer en wän i nöden,
Kärleken wårt lugn förstör,
Lär af mig att fly deß lagar,
Sällhet skänktes mina dar,
Men jag älskade — — — — och dör.

Slagen af kärleken hwilar i denna gräf,
Bygdens älskling och hopp, Främmande wandringsman skänk Hans minne en tår.

—⊗—

Den Femte:

Jag har ren i åtta dagar,
Iris warit i dig kär,
Döm deraf om du behagar,
Hur beständigt hjertat är,
Will du då ej skönsta flicka,
Med din kärlek hedra mig,
Når jag swår att än en wecka,
Lika stadigt älska dig.

—⊗—

GS 1087

Fem nya och wackra

Wísor.

Den Första:

Jag stod för spegeln för att kamma, rc.

Den Andra:

Du yngling som så munter går, rc.

Den Tredje:

Gubben Noach, rc.

Den Fjerde:

Lycklig den som fri och glad, rc.

Den Femte:

Jag har ren i åtta dagar, rc.

Norrköping, Chr. Törnequist, 1843.

Den Andra:

Du yngling som så munter går, Stå hymens altare att hämta, En fett för dina framtids är Wår flof och ej med fåfen fämta. Tro mig på min erfarenhet, Jag det att flickor mönstring tåla; Wåll derför med förlägenhet, En af de fin jag här will mäla. :/:

Den Cholerifa.

Hålft lende men hemligt wred, Den förfta flickan lofwar föga, Har timtig hy och munnen bred, Och beflifwart här och mörkbunt öga, Wred hjertan här det ro hy, Och inbetbla ö-gats milda låga, Alt manar åderna att fly, Och den förfrånbige att wåga. :/:

Den Melancholifa.

Den andra flickans wackra troppp, Och blefa hy och mörka locka, Se ömma hjertan bå-fa hopp, Wren båda trig met den som pocka, Han har en flott och uphöjd fäl, Deß gråa ögon tanfull blicka, Han är af ordning nåtan trål Och lif en Srottning wet sig flicka. :/:

Den Sanguinifa-flegmatifa.

Om motfats utaf denna bild, Framträder Som motfats utaf denna bild, Sträfwer allt i starka drag,
Sig naturens skönhet röjer,
Mig har himlen huld och god,
Ledt igenom lifwets öden,
Skänkt den wises lugna mod,
Och än mer en wän i nöden,
Kärleken wårt lugn förstör,
Lär af mig att fly deß lagar,
Sällhet skänktes mina dar,
Men jag älskade — — — — och dör.

Slagen af kärleken hwilar i denna gräf,
Bygdens älskling och hopp, Främmande wandringsman skänk Hans minne en tår.

—⊗—

Den Femte:

Jag har ren i åtta dagar,
Iris warit i dig kär,
Döm deraf om du behagar,
Hur beständigt hjertat är,
Will du då ej skönsta flicka,
Med din kärlek hedra mig,
Når jag swår att än en wecka,
Lika stadigt älska dig.

—⊗—

Den Andra:

Du yngling som så munter går, Stå hymens altare att hämta, En fett för dina framtids är Wår flof och ej med fåfen fämta. Tro mig på min erfarenhet, Jag det att flickor mönstring tåla; Wåll derför med förlägenhet, En af de fin jag här will mäla. :/:

Den Cholerifa.

Hålft lende men hemligt wred, Den förfta flickan lofwar föga, Har timtig hy och munnen bred, Och beflifwart här och mörkbunt öga, Wred hjertan här det ro hy, Och inbetbla ö-gats milda låga, Alt manar åderna att fly, Och den förfrånbige att wåga. :/:

Den Melancholifa.

Den andra flickans wackra troppp, Och blefa hy och mörka locka, Se ömma hjertan bå-fa hopp, Wren båda trig met den som pocka, Han har en flott och uphöjd fäl, Deß gråa ögon tanfull blicka, Han är af ordning nåtan trål Och lif en Srottning wet sig flicka. :/:

Den Sanguinifa-choleriska.

Nu åter en med mörka hår, Och bruna ögon någer ljuna, Så denne hjertat höftigt flår Och på flicka rånas bland de qwicka, Det ljusgrå ögat ivrar fring, Och hyen flitar ihåmt med talet, Han dömmer djärft om hwarje, ting Och är ej mycket bryddb i walet. :/:

Den Tredje:

Gubben Noach :,:
Brukte egna hår,
Pipskägg hakan trinder,
Rosenröda kinder,
Drack i botten, drack i botten,
Hurra och gutår.

Då war lustigt :,:
På wår gröna jord,
Man fick wäl till bästa,
Ingen torstig nästa,
Satt och blängde, satt och blängde,
Wid ett dukadt bord.

Inga skålar :,:
Gjorde då beswär,
Då war ej den läran,
Jag skall ha den äran,
Nej i botten, nej i botten,
Drack man ur så hår.

Den Fjerde:

Lycklig den som fri och glad,
Hälsar dagens första strimma,
Och hwars lugna lägerstad,
Aldrig skyms af sorgens dimma.

Wis — han ingen önskan har,
Mödorna hans måltid krydda,
Werksamheten nöjets far,
Jagar oron från hans hydda,
Foglens sång ger mer behag,
Skogens grönska mer förnöjer,

Den Första:

Jag stod för spegeln för att kamma
Mitt långa, långa bruna hår;
Men med detsamma inkom Mamma,
Och sad': "Du jemt wid spegeln står!"

Och håret swallade kring barmen,
I tårar slöjades min blick,
Och med min cittra uppå armen
Bedröfwad jag till ängen gick.

Der tillrade, i skygd af alen,
Den klara källans silfwertår;
"Här", tänkte jag, "i lugna dalen,
Du säkert ensam wara får."

Om du blott ej är följd af Mamma
Kan du i källan spegla dig!"
Jag sade — Hu och i detsamma
Jag hörde någon bakom mig.

"Ack!— war ej rädd förtjusarinna!
På ängen alldrig Mamma går:
Der kan man bara blommor finna,
Fast man, som Dig, dem sällan får!"

En yngling stod när jag mig wände,
Framför min blick så underskön!

Gubben Noach :,:
Brukte egna hår,
Pipskägg hakan trinder,
Rosenröda kinder,
Drack i botten, drack i botten,
Hurra och gutår.

Då war lustigt :,:
På wår gröna jord,
Man fick wäl till bästa,
Ingen torstig nästa,
Satt och blängde, satt och blängde,
Wid ett dukadt bord.

Inga skålar :,:
Gjorde då beswär,
Då war ej den läran,
Jag skall ha den äran,
Nej i botten, nej i botten,
Drack man ur så hår.

Den Tredje:

Gubben Noach :,:
Brukte egna hår,
Pipskägg hakan trinder,
Rosenröda kinder,
Drack i botten, drack i botten,
Hurra och gutår.

Då war lustigt :,:
På wår gröna jord,
Man fick wäl till bästa,
Ingen torstig nästa,
Satt och blängde, satt och blängde,
Wid ett dukadt bord.

Inga skålar :,:
Gjorde då beswär,
Då war ej den läran,
Jag skall ha den äran,
Nej i botten, nej i botten,
Drack man ur så hår.

Jan bad mig om en gittarslån,
Men we! hå enbart, hwad som hände!
Skrwitrad gaf jag honom handen,
Den höjde beta tygbars fröm:
Jag barrade och mitte anden,
Jan war så öm, så öm, så öh!
"Jin mun", han hade, "det belöna
Att Jag dig lunnit denna gång:
Det lät ej byta, ömma Sönal
Gif mig en tyg, du får en fång!"

Jan mot sitt bröst mitt gulwud flöddе,
Så fäll jag i hans famn mig fann;
Jag tände hur mitt inre glöddе,
Jans mun på mina läppar brann.

Se'n flöng han, och för hwarje wika
En tyg han forbrade af mig.
Och wille just så här berätta
Mig wara flyblig den at fig:
"Efsom en ton den andra följer,
Så höra tyhar följas fort;
Den en fig ej längre höjer,
Jin tiss den förra flingat bort!"

Hur många wifor, at, hur många,
Den lilla, wackra goben tan!
Jbland dem fann jag inga långa,
Men alla jag så flöna fann.

Det hör man allti actfam wara!
Det hören, Gyltar, warningen:
"Den första tyhen bör man spara,
Man ger bort tufende i den."